

A bélyeg (dec. 6.)

1 Sám 9,14-20

Előző héten arról beszéltem, hogyan hallotta meg Sámuel először az Úr szavát. Annak a szakasznak a végén azt olvashatjuk, hogy később sem engedett semmit sem a földre esni az Úr igéiből, azaz nagyon figyelt rá.

Ebben a szakaszban az Istenre figyelés, illetve az Ő szavának meghallásának két módjával találkozunk. Ez a kettő egymást kiegészítve működik. Az első az, amivel a múlt héten is találkozhattunk: amikor kitárt szívvel, csendes odafigyelésben várom az Isten kijelentését: Szólj Uram, mert hallja a te szolgád. Sámuel, a Saul odaérkezését megelőző napon már megkapja Istentől csendességében a kijelentést, arra nézve, hogy holnap fog hozzá érkezni az, akit királlyá kell kenneie. Figyel az Isten szavára, és meg is érti azt.

A második, amikor konkrétan felismeri Saulban, hogy Ő az Isten választottja, már ebből fakadhat. Sámuelnek a nap mint nap való elcsendesedése képessé teszi őt arra, hogy amikor valakivel találkozik a mindennapjaiban, akkor benne Ő is azt lássa meg, amit Isten meglát. Tudja az Úr szemével nézni az embereket. S ezért nem csak a csendessége válik az Istennel való találkozás alkalmává, hanem minden találkozás azzá válik. Ez azonban csak az Úrral töltött rendszeres elcsendesedések által mehet végbe. Az formálhat ilyenekké minket.

A SEALS kommandósok közt van egy mondás állítólag: Addig nem vagy igazi SEAL, amíg nem kaptál a képedbe olasz acélt. Ez a mondás arra utal, hogy – mivel rengeteget lőnek célba hetente (3-5 ezer lövést) – előbb-utóbb a Berettájuk szánja kikopik, s az arcukba repül, s azon nyomot is hagy a forró acél. Ez lesz a SEAL-voltuk bélyege. Ugyanígy van ez a kereszténységünkkel is. Csak a mi arcunkon nem egy pisztoly szánjának kell nyomot hagynia, hanem az Istennek töltött időének. Mint Mózes arcán nyomott hagyott: Amikor lejött a Hóreb hegyéről, fénylett az arca. Ha a miénk is fénylik az Isten fényétől, akkor a mi számunkra is válhat minden találkozás az Istennel való találkozás alkalmává is.

Miklós Attila
iskolalelkész